

PREPROSTA ROMANCA

Lili Novy

Ob robu poti,
v nizki pomladni travi,
kjer je še davi
v temnem popku spala,
kot da je ni,
je danes vzcvetela
tista mala,
skromna bela
roža,
ki je takega lica in take rasti,
kot jih tisoč in tisoč enakih živi.
Odprla je zlato oko,
veter, boter vseh poljskih rož,
jo boža,
ko mimo hiti,
s prozorno in rahlo rokó. —

Po sončni, zasanjani poti
prihaja mož
dekletu naproti,
v njegovo bližino ga vleče tako,
da ga želje vseskozi hitreje nesó.
In že stojita
oba
ob robu poti,
se v objemu držita,
si zreta v oči
in sta sredi svetá,
sredi vonja in cvetja, blišča in svita
v svojo srečo zavita,
čisto samá. —

Joj — zakaj
je na rožo, mehko in belo,
komaj vzcvetelo,
zdaj stopila
trda, težka noga moža —!

Nazaj
pod liste in travo
je roža skrivila
svoje sloko,
ubogo telo,
širokoóko,
razmršeno glávo
globoko med stebelca skrila,
jo pred grozno nogó
zarila
do črne prstí — — —
a noga pritisne in jo zmečka,
brezslutno okrutna noga moža
ob robu potí,
ki dekletu za hip iz objema ne dá,
se blažen v njegove oči izgublja
in ga poljublja
in še tesnó ob sebi drži,
ko grésta pod senco razgibanih vej
tiho v zeleno tišino naprej. —

Roža pa k tlom poteptana leži,
reva,
kakor da ni
nikoli cvetela
in sredi svetlobe milega dneva
v plahi sreči drhtela,
majhna in bela,
ob robu potí. —